

МОМЧЕТО, КОЕТО СТАНАЛО АНГЕЛЪ НА НЕБЕТО

Имало нѣкога едно бедно сираче, което се наричало Ангелъ. То било самичко на свѣта и трѣгнало да чисти кумини, та да си изкарва прехраната. Господарѣтъ коминочистачъ, при когото Ангелъ работѣлъ, билъ много жестокъ човѣкъ. Отъ ранни зори той изпращалъ момчето по кжшитѣ и вечеръ късно, когато се завръщало то, взималъ всичкитѣ му спечелени пари, давалъ му парче хлѣбъ и го пращалъ да спи въ зимника.

Съ потѣнали въ сажди дрипи ходѣлъ Ангелъ цѣлъ день отъ кжща въ кжща. Хората го гледали и си казвали: „Какво грозно момче!“ А децата бѣгали отъ него, защото било мръсно и черно.

Омръзналъ му този животъ! Поискало му се и то да потича на свобода, като другитѣ деца. И една заранъ, рано, преди зори, докато неговиятъ зълъ господаръ спѣлъ, Ангелъ се измъкналъ тихичко изъ зимника и трѣгналъ да се скита по широкия свѣтъ.

Вървѣлъ той много — преминалъ презъ голѣмия градъ, но, нали билъ черенъ и мръсенъ, цѣлиятъ покритъ съ сажди, то всички деца бѣгали отъ него.

Чудѣлъ се той, какво толкова страшно има въ него, та всички да бѣгатъ. Бедниятъ Ангелъ никога не се виждалъ и не знаелъ, колко билъ черенъ и мръсенъ. Той винаги си мислѣлъ, че е бѣлъ и чистъ, като другитѣ деца.

И така той преминалъ презъ града, безъ да намѣри нѣкжде подслонъ или другаръ. Привечеръ стигналъ вѣнъ отъ града и излѣзълъ на една широка поляна! За първи пѣтъ виждалъ Ангелъ такъвъ просторъ, цвѣтя, зелена трева, пеперуди! Съ радостъ се